

English

M. C. Curthoys and H. S. Jones argue that the rise of organised sport was one of the most remarkable and distinctive features of the history of the universities of Oxford and Cambridge during the late 19th and early 20th centuries. It was carried over from the athleticism prevalent at the public schools such as Eton, Winchester, Shrewsbury, and Harrow.

All students, regardless of their chosen area of study, were required to spend (at least) their first year preparing for a first-year examination that was heavily focused on classical languages. Science students found this particularly burdensome and supported a separate science degree with Greek language study removed from their required courses.

This concept of a Bachelor of Science had been adopted at other European universities (London University had implemented it in 1860) but an 1880 proposal at Oxford to replace the classical requirement with a modern language (like German or French) was unsuccessful.

After considerable internal haggling over the structure of the arts curriculum, in 1886 the "natural science preliminary" was recognised as a qualifying part of the first year examination.

At the start of 1914, the university housed about 3,000 undergraduates and around 100 postgraduate students. During the First World War, many undergraduates and fellows joined the armed forces. By 1918 nearly all fellows were serving in uniform, and the student population in residence was reduced to 12% of the pre-war total. The University Roll of Service records that, in total, 14,792 members of the university served in the war, with 2,716 (18.36%) killed. Not all the members of the university who served in the Great War fought with the Allies; there is a memorial to members of New College who served in the German armed forces, bearing the inscription, 'In memory of the men of this college who coming from a foreign land entered into the inheritance of this place and returning fought and died for their country in the war 1914–1918'. During the war years the university buildings became hospitals, cadet schools and military training camps.

Spanish

A lo largo del siglo XVIII, se construyeron en Santa Fe varias iglesias, así como un nuevo barrio, al sur, conocido como Analco, en el que vivía la población mestiza. Este nuevo barrio, declarado Hito Histórico Nacional en 1968, creció en torno a la que sigue siendo hoy la parroquia más antigua del suroeste, la iglesia de la Misión de San Miguel (1710).

En 1810 estalló la guerra de Independencia de México, pero Santa Fe quedó al margen de los combates debido a su relativo aislamiento.

Santa Fe fue sede provincial española hasta el final de la guerra, en 1821, mismo año en que se formaliza la llamada Ruta de Santa Fe, que unía Nuevo México con San Luis.

En 1824 se formalizó su estatus de capital del territorio mexicano de Santa Fe de Nuevo México. Durante ese periodo, fue el sitio designado para el funcionamiento del Juzgado de Distrito del Territorio de Nuevo México, que existió a partir de 1832, esto cuando Jose María Nájera, el primer y único juez nombrado que logró llegar a Santa Fe, tomó posesión del juzgado, y concluyó de facto en 1837 al ser asesinado Santiago Abreu, juez suplente, y de iure en 1841, al ordenar su cierre Antonio López de Santa Anna.

En 1841, un grupo militar estadounidense salió de Austin (Texas) con el fin de apoderarse de la vía de Santa Fe, pero fueron repelidos por el ejército mexicano. En 1846, los Estados Unidos declararon la guerra a México y el general Stephen Kearny dirigió una tropa de unos 1700 soldados para ocupar la ciudad y todo el territorio de Nuevo México. En 1848 los Estados Unidos se anexionaron Nuevo México a través del Tratado de Guadalupe Hidalgo.

La ciudad vio importantes cambios a su fisonomía con la llegada de las nuevas cúpulas angloparlantes de poder, como los gobernadores del territorio (como James Calhoun y Lew Wallace) y los obispos franceses (como Jean-Baptiste Lamy). Las estructuras originales de adobe, construidas en un estilo sincrético que combinaba la arquitectura española y la de los indios pueblo (con mayor presencia de la segunda) dieron lugar al más americanizado estilo territorial, que no dejaba de ser mezcla de lo anterior con el estilo constructivo de la Costa Este de los Estados Unidos. Algunos edificios fueron transformados completamente, sobre todo las iglesias, que el obispo Lamy adaptó de las rústicas estructuras indo-españolas a un neorrománico más propio de su patria; véase el caso de la parroquia, después catedral, cuya reforma fue total.

German

Die berühmte Gartenansicht von Sanssouci entstand nach der Entscheidung Friedrichs des Großen, am Südhang des Bornstedter Höhenzugs einen terrassierten Weinberg anzulegen. Vormalig standen auf der Anhöhe Eichen. Zu Zeiten des „Soldatenkönigs“ Friedrich Wilhelm I. wurden die Bäume gefällt und beim Ausbau der Stadt Potsdam für die Befestigung des sumpfigen Bodens verwendet. Nachdem Friedrich Wilhelm I. 1714 den bisherigen Lustgarten am Potsdamer Stadtschloss zu einem Exerzierplatz hatte umbauen lassen, ließ er als Ersatz 1715 nordwestlich des Brandenburger Tors, auf einem Gelände, das bisher von Potsdamer Bürgern als Gartenfläche genutzt worden war, den Marlygarten als Lust- und Küchengarten anlegen und mit einem Lusthaus aus Fachwerk versehen.

In diesem Zusammenhang wurden am Abhang des ansonsten kahlen Bornstedter Mühlenbergs bereits erste Weinpflanzungen gesetzt. In diesem Zustand kannte Friedrich II. aus seiner Kronprinzenzeit das Areal.

Am 10. August 1744 gab Friedrich II. Order, den „Wüsten Berg“ durch die Anlage von Weinterrassen zu kultivieren. Unter Leitung des Architekten Friedrich Wilhelm Diterichs wurde der Südhang in sechs breite Terrassen gegliedert mit zur Mitte hin bogenförmig nach innen schwingenden Mauern, um eine größtmögliche Ausnutzung der Sonnenstrahlung zu erreichen. An den Wänden der Stützmauern wechseln gerade Flächen, an denen Spaliere mit heimischen Obst- und Weinsorten empor rankten, mit 168 verglasten Nischen, in denen ausländische Sorten wuchsen.

Die einzelnen Terrassenpartien waren oberhalb der Mauern durch Rasenstreifen begrenzt und mit Spalierobst bepflanzt. Zwischen 96 Taxus-pyramiden standen im Sommerhalbjahr 84 Orangenbäume in Kübeln. Mit den gärtnerischen Arbeiten war Philipp Friedrich Krutisch betraut. In der Mittelachse führten 120 (heute 132) Stufen den Hang hinauf, entsprechend den Terrassen sechsmal unterteilt und zu beiden Seiten des Hanges je eine Auffahrtrampe. Die Arbeiten an den Weinbergterrassen waren 1746 weitgehend fertiggestellt.

Japanese

また沖縄本島の東方海上約400キロメートルに位置する大東諸島は、琉球弧に含まれないため、地理学上および公の地図上では沖縄諸島に属さないが、その一方で行政的には沖縄本島を主体とする島尻郡に含まれている。

経緯

明治時代から1972年（昭和47年）の本土復帰まで、「沖縄群島（おきなわぐんとう）」と呼称されていたが、復帰後は「沖縄諸島」に統一されて呼ばれるようになった。また国土地理院では「沖縄諸島」、海上保安庁海洋情報部では「沖縄群島」という別々の名称を用い、両者間において名称は統一されていない。また、方言で「地下三方諸離」（ジジ サンポー シュハナリ）は、沖縄本島、国頭・中頭・島尻、そして本島周辺の離島の総称で、現在の沖縄諸島に当たる。

「沖縄」について

「沖縄県」も参照

「沖縄」は、沖縄本島のみを指す地名で、沖縄方言では「ウチナー」と呼ぶが、琉球処分後は沖縄県が設置され、以降「沖縄」は県域全体を指す広域地名となった。鑑真の伝記『唐大和上東征伝』（779年）に「阿児奈波」として見いだされる地名が初見とされる。「阿児奈波」は現在の沖縄本島を指す名称とする説が知られているが、口永良部島ではないかという意見もある。平仮名で「おきなは」と確認できるものは『平家物語』長門本が最古のもので、「沖縄」の表記は薩摩藩作成の『琉球国之内知行高目録写』（1629年）や新井白石の『南島志』（1719年）において確認できる。

French

« Aux XIVe et XVe siècles, tous les actes officiels de l'administration comtale, puis ducal, comme les donations, les hommages ou les accords, étaient rédigés en latin par des notaires publics qui les consignaient dans leurs protocoles. La Savoie présente une situation linguistique curieuse. Elle s'étendait au nord en pays franco-provençal et au sud en pays de langue piémontaise. Ses comtes étaient francophones et ils utilisaient le français dans leur correspondance privée; mais le latin était la seule langue d'expression du pouvoir. Le vernaculaire des sujets semble n'avoir jamais percé dans les écritures administratives de cette principauté ». André Perret souligne également que « La langue écrite est d'abord le latin, puis le français va concurrencer le latin ».

On retrouve cependant, selon André Perret, « des mots de patois, habillés de désinences latines, dans les textes latins et les écrits français », notamment concernant les « termes propres à l'habitat et l'outillage montagnards, à la vie des alpages ». L'historien Jean-Louis Gaulin souligne également que « l'usage écrit du vernaculaire n'était pas totalement étranger à l'administration centrale des anciens États de Savoie ». Au cours du XIVe siècle, il semble coexister « des documents en scripta dialectale nettement franco-provençale et d'autres en scripta francisée. »,

Le français devient la langue de l'État civil du duché au XVe siècle et elle est rendue officielle par l'ordonnance de Villers-Cotterêts de 1539, puisque le duché à cette période est occupé par les troupes françaises,.

Mais cette application semble avoir été très aléatoire.

L'usage du français remonte au comté de Savoie où des documents sont rédigés dès le XIIIe siècle du seul versant français. Le français est la langue véhiculaire dès le XIVe siècle et elle devient la langue administrative sous le règne du duc Emmanuel-Philibert à la suite d'un édit du 11 ou 15 février 1560, la substituant au latin dans les actes des tribunaux. Cette décision s'applique au Bugey et au Val d'Aoste à la suite de l'édit de Rivoli (22 février 1561), qui modifie par ailleurs les prescriptions précédentes et précisant les règles d'application,. À la même époque, le duc de Savoie décrète l'italien, dérivé du toscan, comme la langue administrative dans ses terres du versant italien et dans le comté de Nice.

Le français est de fait la langue administrative, mais aussi de la Cour, ainsi que des couches supérieures de la population (aristocratie et une partie de la bourgeoisie). Les actes tant publics que notariaux, mais aussi les sermons utilisent aussi le français.

La population, quant à elle, utilise un patois — Gianni Mombello (1933-2005), professeur d'histoire de la langue française à l'Université de Turin, dans un article parlait de « langue locale » —, dialecte local dérivé du roman, le francoprovençal, avec des nuances locales selon l'appartenance à telles ou telles vallées, voire villages.

Portuguese

A Torre de Belém, antigamente Torre de São Vicente a Par de Belém, oficialmente Torre de São Vicente, é uma fortificação localizada na freguesia de Belém, Município e Distrito de Lisboa, em Portugal. Na margem direita do rio Tejo, onde existiu outrora a praia de Belém, era primitivamente cercada pelas águas em todo o seu perímetro. Ao longo dos séculos foi envolvida pela praia, até se incorporar hoje à terra firme. Um dos ex libris da cidade, o monumento é um ícone da arquitetura do reinado de D. Manuel I, numa síntese entre a torre de menagem de tradição medieval e o baluarte moderno, onde se dispunham peças de artilharia.

Ao longo do tempo, a torre foi perdendo a sua função de defesa da barra do Tejo e, a partir da ocupação filipina, os antigos paióis deram lugar a calabouços. Nos quatro pisos da torre, mantêm-se a Sala do Governador, a Sala dos Reis, a Sala de Audiências e, finalmente, a Capela com as suas características abóbadas quinhentistas. A Torre de São Vicente (1514) pertence a uma formação de defesa da bacia do Tejo mandada erigir por João II de Portugal, composta a sul pela torre de São Sebastião da Caparica (1481) e a oeste pela Torre de Santo António de Cascais (1488).

O monumento destaca-se pelo nacionalismo implícito, visto que é todo rodeado por decorações do Brasão de armas de Portugal, incluindo inscrições de cruzes da Ordem de Cristo nas janelas de baluarte; tais características remetem principalmente à arquitetura típica de uma época em que o país era uma potência global (a do início da Idade Moderna).

Juntamente com o Mosteiro dos Jerónimos, foi classificada em 1983 como Património Mundial da UNESCO e eleita como uma das Sete Maravilhas de Portugal em 2007. Em 2015 foi visitada por mais de 608 mil turistas. Em 2022, registou 377.780 entradas, sendo um dos monumentos mais visitados do país.

Russian

При Екатерине территория империи была поделена на губернии, многие из которых в практически неизменном виде сохранились до Октябрьской революции.

Территория Эстляндии и Лифляндии в результате проведения областной реформы в 1782—1783 годах была разделена на две губернии — Рижскую и Ревельскую — с учреждениями, уже существовавшими в прочих губерниях России. Также был ликвидирован особый прибалтийский порядок, предусматривавший более обширные, чем у русских помещиков, права местных дворян на труд и личность крестьянина. Сибирь была разделена на три губернии: Тобольскую, Колыванскую и Иркутскую.

«Учреждение для управления губерний Всероссийской империи» было принято 7 (18) ноября 1775 года. Вместо трёхзвенного административного деления — губерния, провинция, уезд — стала действовать двухзвенная структура — наместничество, уезд (в основе которого лежал принцип численности здорового населения). Из прежних 23 губерний были образованы 53 наместничества, в каждом из которых проживало 350—400 тысяч душ мужского пола.

Наместничества делились на 10—12 уездов, в каждом по 20—30 тысяч душ мужского пола.

Так как городов — центров уездов было явно недостаточно, Екатерина II переименовала в города многие крупные сельские поселения, сделав их административными центрами. Таким образом, появились 216 новых городов. Население городов стали называть мещанами и купцами. Главным органом власти уезда стал Нижний земский суд во главе с капитаном-исправником, избираемым местным дворянством. В уезды по образцу губерний были назначены уездный казначей и уездный землемер.

Генерал-губернатор управлял несколькими наместничествами во главе с наместниками (губернаторами), герольд-фискалами и рефатгегями. Генерал-губернатор имел обширные административные, финансовые и судебные полномочия, ему подчинялись все воинские части и команды, расположенные в губерниях.

Генерал-губернатор подчинялся непосредственно императору. Генерал-губернаторов назначал Сенат. Генерал-губернаторам были подчинены губернские прокуроры и тиуны.

Финансами в наместничествах занималась Казённая палата во главе с вице-губернатором при поддержке Счётной палаты. Землеустройством занимался губернский землемер во главе землероя. Исполнительным органом наместника (губернатора) являлось губернское правление, осуществлявшее общий надзор за

Italian

Le precipitazioni risultano concentrate prevalentemente in primavera e autunno, stagione durante la quale possono risultare abbondanti. L'anno più piovoso registrato a Firenze è stato il 1937 con 1269,9 mm totali annui, mentre il più siccitoso è finora risultato il 1894 con 433,7 mm totali annui. A livello mensile nel centro storico cittadino, in base alla serie storica pluviometrica dell'Osservatorio Ximeniano, dal 1822 al 2006 sono stati 15 i mesi ad aver chiuso senza accumuli pluviometrici, mentre il mese più piovoso è risultato ottobre 1992 con 470,6 mm totali.

Per accumulo totale novembre 1844 è all'ottavo posto assoluto e al quarto posto mensile, mentre novembre 1966 si piazza oltre il decimo posto assoluto, nonostante nei suddetti mesi si siano verificate due fra le più devastanti alluvioni cittadine mai documentate. Le nevicate avvengono quasi tutti gli anni (la media delle segnalazioni di ghiaccio nei METAR della stazione meteorologica di Firenze Peretola è di poco più di due giorni l'anno fra il 1964 e il 2011, pur essendoci alcune annate che ne sono totalmente prive); spesso però si tratta solo di nevischio, generalmente portato dal vento, il quale ha accumuli scarsi o nulli.

Gli eventi di relativo rilievo hanno tempi di ritorno sui 15 anni circa. La ventilazione nel corso dell'anno risulta essere prevalentemente di debole intensità, con possibili rinforzi fino a vento moderato nelle ore tardo-pomeridiane dei mesi estivi, per l'attivazione delle brezze marine dovute al forte gradiente termico che si viene a creare fra il Mar Ligure e le aree interne e fino a vento di moderata e talvolta forte intensità di tramontana nei mesi invernali, sia per gradiente isobarico che per gradiente termico. Le direzioni prevalenti sono pertanto quella settentrionale e quella occidentale nei mesi autunnali, invernali e nella prima parte della stagione primaverile, mentre il periodo tardo primaverile e i mesi estivi vedono la prevalenza di venti meridionali.

Dutch

Het bedrijf heeft zijn oorsprong in het begin van de 19de eeuw, toen Jan Willem Sutorius zich vanuit het Rijnland (vermoedelijk Steinfurt) in Helmond vestigde en daar een bescheiden textielhanddrukkerij begon. In 1843 sloot zijn zoon Peter Antonius (1804-1886) een associatie met de Amsterdamse ondernemer Pieter Fentener van Vlissingen I en deze kocht in 1844 de inventaris en gebouwen van de katoendrukkerij annex blauwververij. In 1846 nam Van Vlissingen de zaak helemaal over, deze kreeg de naam: P.F. van Vlissingen en Comp.

Doel van het bedrijf was de productie en verkoop van hand- en machinaal bedrukt textiel in binnen- en buitenland. De onderneming werd ondertussen een soort familiebedrijf. Naast de grondlegger, Pieter Fentener van Vlissingen II (1826-1868), trad in 1853 zijn zwager Frederik Matthijsen tot de onderneming toe. In 1883 - kort na een grote brand - werd de zaak omgezet in een commanditaire vennootschap waarvan de zonen van de eerste firmanten, Pieter III (1853-1927) en Cor Matthijsen (1859-1934) de directie vormden. De eerste al sinds 1873, de tweede als opvolger van zijn overleden broer Jan.

Van Vlissingen was, volgens een enquête uit 1889, met 294 arbeiders qua personeelsomvang de grootste katoendrukkerij in den lande. In de jaren 1890 werd de fabriek steeds verder uitgebreid en gemoderniseerd. Elektriciteit deed vanaf 1894 gefaseerd zijn intrede, het personeelsbestand groeide tot 580 personen in 1900. Ondertussen vond een heroriëntatie op de afzetmarkten plaats. Was rond 1880 Nederlands Indië nog een belangrijke afnemer, rond 1900 vond de productie grotendeels zijn weg in het binnenland en in Europa.

De machinale drukkerij werd daarbij belangrijker dan de handdrukkerij. De activiteiten op de nieuwe markten leidden ook tot nieuwe dessins. Daarbij haakte het bedrijf aan op de Arts & Crafts beweging en liet onder meer de sierkunstenaar Duco Crop stoffen ontwerpen. Ook op sociaal gebied behoorde de firma tot de voorlopers, met een eigen fonds voor ouderdom-, wezen- en weduwenpensioen (1899), bedrijfsschool (1900) en verpleegster (1905). Daarnaast was de fa. Van Vlissingen bijvoorbeeld betrokken bij een coöperatieve winkelvereniging die in 1900 in Helmond werd opgericht.

Polish

Lód skuwa zatoki: Botnicką, Fińską i Ryską oraz zalewy i mniejsze zatoki. Grubość lodu dochodzi do 70 cm w północnej części Zatoki Botnickiej. Pokrywa lodowa formuje się tam w wąskim pasie przybrzeżnym, ale w centralnych obszarach każdego z tych basenów zalega już jedynie odmiana gęstej kry, tzw. pak lodowy. Morze zaczyna zamarzać najpierw przy brzegu, najwcześniej w połowie listopada, a rozmarza w maju, co obserwowano także w ostatnich latach. Wyspy północnego Bałtyku, jak Hiiuma, Sarema i archipelag u wejścia do Zatoki Botnickiej uzyskują zimą połączenie z lądem stałym, jak np. na początku 2009 roku.

W źródłach historycznych opisano kilkakrotne zamarznięcie Zatoki Meklemburskiej, dzięki czemu był możliwy transport saniami z Rostocku i Lubeki na wyspy duńskie. Zlodzeniu akwenu wydaje się sprzyjać znacznie mniejsza głębokość zachodniej części Bałtyku niż obszarów rozciągających się bardziej na wschód i najwyraźniej z tego powodu zdecydowanie brak takich opisów dla wybrzeża polskiego.

Kilkakrotnie opisano przeprawy po lodzie między Gdańskiem a Helem, a współcześnie Zatoka Pucka zamarza każdej bardziej mroźnej zimy (np. co roku w latach 2009–2011). Jednak zasięg zlodzenia kończy się zawsze jedynie na Helu. Jeden tylko opis, powstały w roku 1423, relacjonuje wyprawę saniami z Gdańska na wyspy duńskie. W tym samym roku możliwe były podobno przeprawy po lodzie z Prus, które być może kronikarz utożsamiał z Brandenburgią, do Lubeki oraz z Meklemburgii do Danii. Wzmiankowana relacja powstała na samym początku minimum Spörera, co wskazywałoby, jeżeli traktować tę dosłownie, na brak większego związku ze zmianami na Słońcu, których zresztą astronomowie nie byli w stanie wtedy rejestrować.

Wiadomo o innym, bardziej współczesnym opisie, w którym biskup Andrzej Chryzostom Załuski, opisując niezwykle mroźną zimę lat 1708/1709, zanotował, co następuje: „Morze Bałtyckie jak tylko okiem nawet uzbrojonem dosięgnąć można było, do dnia 8 kwietnia, grubym lodem było pokryte”. Z cytowanej relacji nie wynika jednak czy był to lód stały, czy zwykła kora, jak również czy wzmiankowane pole lodowe obserwowano na otwartym morzu, a nie w obszarze często zlodzonego Zalewu Wiślanego.

Turkish

İstanbul'un yazları sıcak ve nemli; kışları soğuk, yağışlı ve bazen karlıdır. Nem yüzünden, hava sıcak olduğundan daha sıcak; soğuk olduğundan daha soğuk hissedilebilir.

Kış aylarındaki ortalama sıcaklık 2 °C ile 9 °C civarındadır ve genelde yağmur ve karla karışık yağmur görülür. Kar da yağar ve birkaç gün yerde kalabilir, ancak kar örtüsü genellikle bir veya iki haftadan fazla sürmez. Yaz aylarındaki ortalama sıcaklık 18 °C ile 28 °C civarındadır ve genelde yağmur ve sel görülür. En sıcak aylar Temmuz ve Ağustos aylarıdır ve ortalama sıcaklık 23 °C'dir, en soğuk aylar da Ocak ve Şubat aylarıdır ve ortalama sıcaklık 5 °C'dir. İstanbul'da yılın ortalama sıcaklığı 13,7 derecedir. Şu ana kadar en yüksek hava sıcaklığı; 12 Temmuz 2000'de 40.5 °C olarak kaydedilmiştir. En düşük hava sıcaklığı ise; 9 Şubat 1929'da -16.1 °C olarak kaydedilmiştir.

Toplam yıllık yağış 843,9 mm'dir ve tüm yıl boyunca görülür. Yağışların %38'i kış %18'i ilkbahar, %13'ü yaz, %31'i sonbahar mevsimindedir. Yaz en kuru mevsimdir, ama Akdeniz iklimlerinin aksine kurak mevsim yoktur. İstanbul 1994 yılına kadar susuzluk çekmiştir fakat alınan önlemlerle herhangi bir su sıkıntısı kalmamıştır. Bunlardan biri Melen projesidir.

Şehrin Marmara Denizi'ne bakan güney kısımları ise daha kuru ve sıcak bir iklime sahip olup, daha az yağış alır. Bu durum şehrin Bahçeköy (1166,6 mm) gibi bölgelerinde Marmara Denizi'ne bakan Florya'ya (635,0 mm) kıyasla yaklaşık iki kat daha fazla yağış görülmesine yol açar. Güney Karadeniz'in kışın görece ılık olması, çevrede bulunan soğuk ve kuru hava parsellerinin bu alan üzerinden geçerken ısınarak nem kazanmasına neden olur ve bu şiddetli kar sağanakları meydana getirir. Göl etkenli kar yağışı olarak isimlendirilen bu durum neredeyse her kış İstanbul'da meydana gelmektedir. İstanbul, Akdeniz Havzası içerisindeki en karlı büyük şehirdir. Şehir içerisindeki en yüksek kar kalınlığı Ocak 1942'de 75 cm olarak kaydedilmiştir. İlin tamamındaki kar kalınlığı rekoru Ocak 2017'de 104 cm ile kuzey bölgelerinde görülmüştür.

Persian

همچنین ببینید: فارسی و اردو

شده آسیای میانه و افغان ها عامل ورود فارسی به شبه قاره بودند. از زمان سلطان محمود تا پنج سده بعد و استعمار انگلیس، محمود، فارسی برای نخستین بار در این منطقه معرفی شد. به طور کلی از همان روزهای نخستین دودمان های ترک ایرانی زبان های بسیاری در غرب آسیا، اروپا، آسیای میانه و جنوب آسیا تأثیر گذاشته است. در پی فتح جنوب آسیا به دست سلطان زبان فارسی بر شکل گیری

دربار اسلامی در شبه قاره برجسته شد و در اوایل دوره امپراتوران گورکانی به عنوان تنها «زبان رسمی» به کار گرفته شد. فارسی به گستردگی به عنوان زبان دوم در شبه قاره هند استفاده می شد. این زبان به عنوان زبان فرهنگی و آموزشی در چندین

شاهان بنگاله که صرف نظر از دین، زبان نخست و پرکاربردترین زبان ادبی آن ها فارسی بود، قرار گرفت و به رسمیت رسید. به نام دوبهاشی به معنای دوزبانه بر اساس الگوی فارسی در میان مسلمانان بنگال پدیدار شد. دوبهاشی مورد پشتیبانی شخص سلطان با حافظ شیرازی مشخص می شود که در غزلی در دیوان حافظ نیز بر جای مانده است. یک گویش بنگالی الدین اعظم شاه به عنوان «عصر طلایی ادبیات فارسی در بنگال» توصیف می شود. بزرگی این دوره با نامه نگاری و همکاری فارسی زبان بسیاری بود. در این دوران هزاران کتاب و نسخه خطی فارسی در بنگال منتشر شد. زمان فرمانروایی سلطان غیاث نیز در زمان شاهی بنگاله و امپراتوری گورکانی رخ داد و این سرزمین شاهد هجوم دانشمندان، وکیلان، آموزگاران و روحانیان خلجی آغاز شده بود اما پس از آن گروه بسیار بزرگی از فارسی زبانان در بنگال ساکن شدند. دو موج مهاجرتی بزرگ دیگر مهاجرت مسلمانان و به ویژه فارسی زبانان به بنگال پیش از پی فتح آن به دست محمد بن بختیار

در پی شکست شاهی هندو،

های بسیاری را در پنجاب ایفا می کرد که واپسین آن ها امپراتوری سیک بود که در سال ۱۸۴۹ توسط انگلیسی ها از بین رفت. فارسی توسط پنجابی ها، این زبان در سده های بعد در منطقه برتری یافت. فارسی تا سده نوزدهم نقش زبان درباری امپراتوری به عنوان زبان درباری منطقه در سده دهم در زمان فرمانروایی غزنویان در مرز شمال غربی شبه قاره هند درآمد. با به کارگیری فارسی کلاسیک

نوزدهم برای فرار از اعدام های مذهبی در ایران قاجاری بدان جا پناه برده اند. آن ها نیز به گویشی از فارسی سخن می گویند. و سندی، یافت می شوند. جمعیت کوچکی از زرتشتیان ایرانی نیز در هند وجود دارند که ایرانی نامیده می شوند و در سده هند دید. وام واژگان فارسی هنوز هم در برخی از زبان های هندوآریایی، به ویژه اردو یا همان هندوستانی، پنجابی، کشمیری به مرور، جایگزین فارسی شدند. شواهد تأثیر تاریخی فارسی در آنجا را می توان در میزان تأثیر آن بر زبان های شبه قاره از سال ۱۸۴۳، زبان های انگلیسی و هندوستانی،

Mandarin

滿洲（英語，俄語，羅馬化），源于「滿洲」與「利亞」的合成詞，指代東北亞的一個歷史地區。

狹義上相當於中国东北地区（即中華人民共和國的东北三省，亦可包括內蒙古自治區的东四盟市）。

广义上则包括曾由中國統治但現屬俄羅斯的外東北（即外滿洲）及庫頁島等地。

中文「滿洲」一詞原為清朝對滿族的官方稱呼，而这个汉字词作為地名使用，最早出現在日本學者高橋景保的著作《日本邊海略圖》一書中。直到19世紀末期，西方列強、尤其是俄國勢力延伸至此，滿洲作為地名的意義才開始突顯。此後更因為俄羅斯、日本兩帝國對這一地區的爭奪而為世界所熟知。清政府在設置東三省前後，正式場合之中使用「東三省」來稱呼這片區域，如1902年与俄国《交收東三省條約》、1905年与日本《會議東三省事宜條約》等皆以「東三省」稱之。1931年，

日本關東軍在未經天皇、首相、陸軍3長官授權下发动九一八事变，从国民政府手中夺取东北三省，並於1932年建立滿洲国，扶植清遜帝溥儀為帝，日滿方面在正式场合中將這片區域稱為滿洲。1940年，汪精卫在日本扶持下於南京成立國民政府，承认滿洲国，亦称此區域為滿洲。第二次世界大戰之後，中共控制區（哈爾濱等地）的報紙，如《東北日報》上，延用滿洲國時期「北滿」、「南滿」、「東滿」之類詞匯与「東北」混用，用以表示東北北部、東北南部、東北東部。中共機構、軍區分別設置東、南、西、北滿分局、東、西、南、北滿軍區。

当今中國一般使用「東北」、「東北三省」、「東北地區」、「關東」、「松辽」等來稱呼滿洲地區的遼寧、吉林、黑龍江3個省級行政區，有時也包括內蒙古東北部地區。目前中國方面尤其是官方，很少使用「滿洲」一詞稱呼中國東北，滿族也已非當地人口構成的多數。「滿洲」一詞僅作為專有名詞在歷史研究中使用，如「中共滿洲省委舊址」（位於遼寧省瀋陽市北市場）等遺跡，還有一些企業如「北滿特鋼」（位於齊齊哈爾市）和地名滿洲里市與該詞有關。而在非中文的日語、朝鮮語、俄語等語言中，「滿洲」作為地理稱謂仍常見。

Vietnamese

Việt Nam có 3260 km bờ biển. Trong đất liền và trên các đảo có rất nhiều ao, hồ, đầm, sông, suối, ruộng nước, kênh rạch với diện tích khoảng 1,7 triệu ha, trong đó diện tích nuôi trồng thủy sản là 1,03 triệu ha. Với lợi thế về địa lí, khí hậu và con người, ngư nghiệp đã và sẽ trở thành ngành kinh tế mũi nhọn của Việt Nam. Ở Việt Nam, ngư nghiệp là ngành sản xuất đóng vai trò rất quan trọng, vì:

Ngư nghiệp cung cấp các thực phẩm có giá trị dinh dưỡng cao, chứa nhiều chất đạm dễ tiêu, chất khoáng, ít chất béo, rất có lợi cho sức khỏe con người. Vì vậy, xã hội càng phát triển, nhu cầu về thủy, hải sản cho bữa ăn hằng ngày của người dân càng tăng.

Ngư nghiệp cung cấp nguồn nguyên liệu cho ngành công nghiệp chế biến thực phẩm và công nghiệp sản xuất, chế biến thức ăn chăn nuôi.

Nhiều sản phẩm của ngư nghiệp có giá trị xuất khẩu đem lại nguồn thu ngoại tệ cho đất nước và góp phần cải thiện đáng kể đời sống cho nông dân.

Bảo vệ và phát triển nguồn lợi thủy, hải sản.

Tạo việc làm, thu nhập cho người lao động.

Năm 2013, nước ta đứng thứ ba về nuôi trồng đánh bắt thủy, hải sản và là một trong năm quốc gia xuất khẩu nhiều nhất thế giới với 637,000 ha nuôi tôm 10,000 ha nuôi cá tra, cá ba sa còn lại là diện tích nuôi các loại thủy hải sản khác

Indonesian

Meskipun dipahami dan dituturkan oleh lebih dari 90% warga Indonesia, bahasa Indonesia bukanlah bahasa ibu bagi kebanyakan penuturnya.

Sebagian besar warga Indonesia menggunakan salah satu dari 748 bahasa yang ada di Indonesia sebagai bahasa ibu. Istilah "bahasa Indonesia" paling umum dikaitkan dengan bentuk baku yang digunakan dalam situasi resmi. Ragam bahasa baku tersebut berhubungan diglosik dengan bentuk-bentuk bahasa Melayu vernakular yang digunakan sebagai peranti komunikasi sehari-hari. Artinya, penutur bahasa Indonesia kerap kali menggunakan ragam sehari-hari dan/atau mencampuradukkan dengan dialek Melayu lainnya atau bahasa ibunya.

Meskipun demikian, bahasa Indonesia digunakan sangat luas di perguruan-perguruan, di media massa, sastra, perangkat lunak, surat-menyurat resmi, dan berbagai forum publik lainnya, sehingga dapatlah dikatakan bahwa bahasa Indonesia digunakan oleh semua warga Indonesia. Selain dalam skala nasional, bahasa Indonesia juga diakui sebagai salah satu bahasa resmi di negara lain seperti Timor Leste.³ Bahasa Indonesia juga secara resmi diajarkan dan digunakan di sekolah, universitas maupun institusi di seluruh dunia, terutama di Australia, Belanda, Jepang, Korea Selatan, Timor Leste, Vietnam, Taiwan, Amerika Serikat, Inggris, dll.

Fonologi dan tata bahasa bahasa Indonesia dianggap relatif mudah. Menurut sebagian peneliti, dasar-dasar yang penting untuk komunikasi dasar dapat dipelajari hanya dalam kurun waktu beberapa minggu.

Istilah bahasa Indonesia juga terkadang digunakan dalam bahasa Inggris dan bahasa lain untuk menyebut bahasa nasional Indonesia. Bahasa Indonesia terkadang disingkat menjadi Bahasa oleh orang asing yang menganggap bahwa itu adalah nama bahasanya. Namun, kata "bahasa" hanya berarti bahasa (language). Misalnya, Korean language diterjemahkan menjadi bahasa Korea. Orang Indonesia pada umumnya tidak menggunakan kata Bahasa saja untuk menyebut bahasa nasionalnya.

Czech

Do roku 1000 patřilo ašské území do takzvaného regia Slavorum (z latiny země Slovanů). Aš byla pravděpodobně založena v 11. nebo 12. století.

V roce 1270 získal ašský kostel řád německých rytířů.

Je to také první zaznamenaná zmínka o Aši. Město samotné, je v historických pramenech zmíněno o něco později, v roce 1281, kdy bylo zastaveno římským králem Rudolfem Habsburským fojtu Jindřichovi z Plavna. V roce 1331 byla Aš a město Selb zastaveno králem Janem Lucemburským znovu pánům z Plavna, zbytek Ašska potom pánům z Neuberga.

Plavenští si na Mikulově vybudovali vedlejší sídlo. Nebergové chtěli pravděpodobně mezi lety 1335 až 1355 oddělit Aš od Chebska, protože Chebští páni se dožadovali krále Jana Lucemburského privilegií, podle nichž by k tomuto dojít nemohlo. Kolem roku 1400 odkoupili celé Ašsko od pánů z Plavna Zedtwitzové. V roce 1422 došlo k tomu, čeho se Chebští obávali. Císař Zikmund передал celé Ašsko Zedtwitzům jako mužské léno, čímž bylo definitivně Ašsko odděleno od Chebska, a stalo se фактически autonomií. Zedtwitzové poté ovládali Ašsko po více než dalších 500 let.

V 16. století provedli Zedtwitzové na Ašsku reformaci, luteránství se stalo dominantní konfesí.

Roku 1629 bylo Ašsko obsazeno císařskými vojsky a zdejší evangeličtí duchovní byli vyhnáni. Avšak vzhledem k zvláštnímu postavení Ašska potvrdil vestfálský mír Ašsko jako protestantské území, nebyla zde provedena rekatolizace, takže Ašsko zůstalo jediným českým územím, kde byl protestantismus nejen povoleným, ale dokonce výhradním náboženstvím, zůstal jím i poté, co část rodiny Zedtwitzů přestoupila ke katolicismu. V roce 1775 bylo Ašsko definitivně připojeno k Čechám, resp. k Rakousku. To díky tzv. Temperamentním bodům, které vydala Marie Terezie. Tato listina měla původně usnadnit politickou a soudní správu na Ašsky, ale Zedtwitzům také zaručila ochranu, vlastní soudní aparát, osvobození od данí a svobodu vyznání. Toleranční patent z roku 1781 se na Ašsko vztahoval v tom smyslu, že zaručil toleranci katolické menšině.

Korean

가
가
. .
20 가 , , 가
가 가 .
1950 가 . 1970
1980 ,
가 가 가 ,
1980 1990 가 가
가 , , 가
가 가
2000
2020 150
가 ,
가 가 ,
. 2023 6

Ukrainian

Російсько-турецька війна (1768—1774) закінчилася Кючук-Кайнарджійським мирним договором, згідно з яким Кримське ханство отримало незалежність від Османської імперії.

Будучи номінально незалежним, фактично Кримське ханство потрапляло у все більшу залежність від Російської імперії, зокрема, тут розташовуються російські гарнізони. 1778 р. з Криму було примусово виселено на «материк» майже всіх християн, здебільшого греків і вірмен.

У 1783 Кримське ханство анексоване відповідно до маніфесту Катерини II та проголошено частиною Таврійської області. Більшість кримських татар (за оцінкою, близько 300 000 осіб) залишило батьківщину і переселилося в межі Османської імперії. У той же час царський уряд запровадив пільги для переселенців з півночі, намагаючись колонізувати і «росифікувати» півострів, але і на 1897 (перший всеросійський перепис населення) росіяни тут не становили більшості (а лише 33 %), а більшість все одно становили кримські татари (36 %). Українці становили 12 % населення Криму, німці — 6 %, євреї — 4 %, а греки — 3 %.

Hungarian

A várat a várostól elválasztó száraz árok mentén húzódott az új palota, mely a vár legészakibb épülete volt. Friss-palotának nevezték el, utalva ezzel késői keletkezésére. Legnevezetesebb tere egy valószínűleg fadongával fedett római lovagterem volt. Már 1424-ben készen állhatott, mintegy 70 méter hosszú és 17,5 – 20 méter széles, kéthajós terem, boltozatát nyolc oszlop tartotta. Ezen kívül több lakosztály és egy nagyobb, fűthető terem (hypocaustum) is helyet kapott.

Homlokzatára a késő francia gótika nyomta rá bélyegét: ajtó- és ablakkeretei, erkélyei és folyosói a 15. századi gótikus profán építészet kiemelkedő alkotásai.

Az építkezés mellett gondolni kellett a vár vízzel való ellátására is. Hartmann, nürnbergi csőkovácsmeister munkájának eredményeként 1416-ra a víz Budán feljutott a hegyre. Nagyjából ekkorra érlelődhetett a várhegy legdélibb részének átalakítási terve, aminek eredményeképpen a Nagy Lajos-kori épületegyüttes – az István-torony bevonásával – tömör szerkezetet nyert.

A teljessé lett királyi palotának a Friss-palota megépülésével létrejött második udvarában Zsigmond aranyozott bronzszobra állott, feltehetőleg a Nagyváradról Budára került bronzöntő műhelyek alkotása. Sajnos azonban ez a szobor nem maradt fenn az utókor számára.

A budai építkezésekkel nagyszabású szobrászi díszítés darabjai függnek össze: közöttük előkelő lovagoknak, királyi dámáknak és főpapoknak feltehetőleg portrénak szánt alakjait és kísérőiket, udvari lovagjaikat és címertartó csatlósaikat ismerhetjük meg, valamint a Szűzanyának, az apostoloknak és a szenteknek nagyobb sorozatát. A Friss-palota azonban nem fejeződött be az eredeti elképzelés alapján, mert az 1420-as évek vége felé Zsigmond úgy döntött, Buda helyett ezentúl inkább Pozsonyt részesíti előnyben.

Swedish

Regalskeppet Vasa, eller Vasaskeppet i vardagligt tal, var ett svenskt örlogsfartyg som kantrade och sjönk utanför Beckholmen i Stockholms inlopp på sin jungfruresa, den 10 augusti 1628, mellan klockan fyra och fem på eftermiddagen. Efter några tidiga misslyckade försök att bärga henne på 1600-talet, glömdes Vasa i stort sett bort. Skeppets ungefärliga position förblev känd in på mitten av 1800-talet, men inga allvarliga försök gjordes för att bärga det. År 1956 lyckades amatörforskaren och ingenjören Anders Franzén, tillsammans med dykaren Per Edvin Fälting, åter fastställa Vasas exakta position och efter flera år av marinarknologiska utgrävningar och förberedelser lyftes Vasa över vattenytan 24 april 1961. Sedan 1990 ingår fartyget i en permanent utställning i Vasamuseet på Djurgården i Stockholm.

Fram till 1988 förvarades vraket i Wasavarvet, en tillfällig byggnad som förutom att vara en kombinerad konserveringslokal fick fungera som ett tillfälligt museum. Vasa är ett unikt och välbevarat vrak och det enda 1600-talsskeppet som har blivit bärgat i så gott som komplett skick. Vasa har blivit en av Sveriges mest populära sevärdheter och lockade mellan 1961 och 2011 över 29 miljoner besökare.

När Vasa byggdes var hon avsedd att bli en symbol för Sveriges militära och politiska makt, vilket även inbegrep Gustav II Adolfs auktoritet som krigarkung. Stora kostnader lades ner på att dekorera och utrusta skeppet. Hon var även ett av landets största och tyngst bestyckade krigsfartyg när hon byggdes och hon var utsmyckad med hundratals skulpturer i bjärta färger. Vasa kallas i regel för ett "regalskepp", en term som menade att skeppen var namngivna efter Sveriges riksregalier, symboler för kungaätten. Senare har ordet fått en vidgad betydelse och syftar rent allmänt på "kungliga skepp" (royal eller real skepp), alltså de fartyg som tillhörde Kronan. Vasa fick den beteckningen redan på 1600-talet.

Arabic

ديال باب لمندب، و لخليج د عدن. من لجهة ديال الشمال، تيتلاقا لبحر لحر مع لبحر لبيض لمتوسط ف لقناة ديال السويس. لبحر لحر، هو بحر دخلاني ديال لمحيط الهندي، جا ما بين إفريقيا و آسيا. تيتلاقا لبحر لحر مع لمحيط ف لمضيق

أعرض نقطة فيه فيها 355 كم. لمعدل د لفرق ديال لبحر لحر هو 490 ميטرو، و أغرق نقطة فيه غارقة ب 3040 ميטرو تقريبا. لمساحة ديال لبحر لحر هي تقريبا 438.000 كم. الطول ديالو تقريبا 2250 كم، و لعرض ديالو كيتبدل، و لكن

ف لعالم كامل. لبلدان اللي تاطل على لبحر لحر هي: السعودية، ليامان، دجيبوتي، إيرييطيريا، السودان، مصر، إسرائيل، لأردن. و فيه بزاف ديال لأنواع ديال لحز ولمرجان 200 نوع و لحوت 1000 نوع، و هو أكثر بحر ستوائي جا ف الشمال لبحر لحر معروف بالسباحة

Romanian

Sala care poartă numele domnitorului Țării Românești și al Moldovei a fost terminată înainte de anul 1989, și era destinată a fi sală de protocol la cel mai înalt nivel: "Sala de seminare de documente și tratative", ce s-ar fi numit România. Aceasta este una din sălile cele mai impozante ale Palatului, cu cea mai mare înălțime (circa 20 m), și a doua ca suprafață - 2.040 m².

Această sală este situată în axul principal al palatului, cu deschidere printr-o logie amplă către Piața Constituției și Bulevardul Unirii.

Sala, cu un fond de culoare roz, are o arhitectură eclectică având ca element principal de compoziție coloana angajată cu capitel în stil corintic și cu fusul coloanei prelucrat cu motive ornamentale tradiționale arhitecturii stilului Brâncovenesc. Coloanele sunt din marmură albă de Rușchița.

Alte elemente ce participă la arhitectura interioară a sălii sunt ușile monumentale sculptate cu motive decorative, încadrate în rame de marmură și măști de radiatoare turnate în alamă, bogat ornamentate.

Plafonul, compus din 7 luminatoare ritmate, pe traversele sălii, executate din tablă aurită, este croit în boltă (candelabru ascuns).

Draperiile din brocart de catifea cusute cu fir de aur subliniază luxul acestei săli. Pe peretele fundal se află un arc central puternic, luminat pe contur, flancat de două coloane.

Și această sală trebuia să dispună de tronul conducătorului, iar pentru buna desfășurare a activităților s-a dispus construirea unui balcon în care era instalată orchestra, cu o capacitate de 31 oameni, cu acces de la un nivel superior.

Astfel, sala a găzduit în anul 1995, concertul dirijat de Yehudi Menuhin, în cadrul redeschiderii Festivalului Internațional de Muzică "George Enescu".

Această sală a concentrat, în realizarea sa, un număr mare de meseriași din capitală și din țară, maeștri ipsosari, modelatori, artiști plastici, specialiști în marmură sculptată, etc.

Greek

Η Ρόδος βρίσκεται περίπου 450 χιλιόμετρα νοτιοανατολικά της Αθήνας και 18 χιλιόμετρα νοτιοδυτικά της Τουρκίας. Με έκταση 1.400,684 τ. χλμ. είναι το μεγαλύτερο νησί των Δωδεκανήσων και της Περιφέρειας Νοτίου Αιγαίου, το τέταρτο σε σειρά ολόκληρης της χώρας και το ένατο της Μεσογείου. Στα δυτικά βρέχεται από το Αιγαίο Πέλαγος και στα ανατολικά από τη θάλασσα Ρόδου.

Στα βόρεια οι δύο θαλάσσιες περιοχές οριοθετούνται από το στενό της Ρόδου και στα νότια από το στενό της Καρπάθου.

Το βορειότερο σημείο της βρίσκεται στο ακρωτήριο Ζωνάρι (ή ακρωτήριο των Μύλων) και το νοτιότερο στο άκρο Πράσο· με το μήκος ανάμεσά τους να υπολογίζεται στα 77 χλμ. Αντιστοίχως, το δυτικότερο σημείο της βρίσκεται στο ακρωτήριο Αρμενιστής και το ανατολικότερο στο ακρωτήριο Βόδι. Το μέγιστο πλάτος του νησιού ωστόσο, υπολογίζεται από το ακρωτήριο Αρμενιστής ως το ακρωτήριο Γκίνας περίπου στα 37 χλμ. Η συνολική ακτογραμμή της Ρόδου φτάνει τα 253 χλμ..

Το υψηλότερο σημείο του νησιού είναι η κορυφή Άγιος Ιωάννης του όρους Αττάβυρος σε ύψος 1.215 μ. και ακολουθεί το βουνό Ακραμύτης με ύψος 823 μ. και το βουνό Προφήτης Ηλίας με ύψος περίπου στα 800 μέτρα.

Η Ρόδος δεν έχει ποταμούς με σταθερή ροή νερού, αλλά υδάτινα ρεύματα που κάποιες φορές χαρακτηρίζονται ως μικροί ή εποχικοί ποταμοί και άλλες φορές χείμαρροι, ρέματα ή ρυάκια. Ο μεγαλύτερος είναι ο Γαδουράς που πηγάζει στις πλαγιές του Αττάβυρου και έχει τις εκβολές του ανάμεσα στα χωριά Κάλαθος και Μάσαρη·

πλέον το νερό του Γαδουρά και των παραποτάμων που κάποτε συνέβαλαν σε αυτόν, δεν ρέει ελεύθερα, καθώς στο κεντρικό τμήμα του νησιού κοντά στο χωριό Λάερμα δημιουργήθηκε το ομώνυμο τεχνητό φράγμα Γαδουρά, για να καλύψει τις αυξημένες ανάγκες υδροδότησης του νησιού. Παρόμοια, στη νοτιοδυτική πλευρά του Ατταβύρου πηγάζει ο Σιανίτης και κοντά στο χωριό Απολακκιά, τα νερά του να συγκεντρώνονται στο ομώνυμο φράγμα Απολακκιάς, που δημιουργήθηκε για να εξυπηρετήσει την άρδευση των γύρω περιοχών. Στα βορειοανατολικά βρίσκεται ο Λουτάνης, δεύτερος σε μέγεθος μετά τον Γαδουρά, που σχηματίζει μια κοιλάδα φυσικού κάλλους στην ευρύτερη περιοχή των Επτά Πηγών.

Hebrew

ברק ופתח תקווה; ומצפון בערים רמת השרון והרצליה. ראש עיריית תל אביב-יפו הנוכחי הוא רון חולדאי. בים התיכון; מדרום בערים בת ים וחולון ובבית הספר מקוה ישראל; ממזרח בערים רמת גן, גבעתיים, בני פורום ה-15. העיר שוכנת לחוף הים התיכון. בשטחה זורמים נחל הירקון ונחל איילון. היא גובלת ממערב החוף הדרומי, המרכזית מבין ערי גוש דן והשנייה בגודל אוכלוסייתה בישראל. תל אביב חברה בארגון (בערבית: -), המוכרת לרוב כתל אביב, היא עיר במחוז תל אביב שבישראל, השוכנת במישור תל אביב-יפו

ההיסטוריים והמחאתיים שעיצבו את זהותה ואופייה של המדינה מראשית דרכה ועד היום התרחשו בה. בישראל, עם כמיליון וחצי תיירים זרים בשנה. לתל אביב תפקיד מרכזי בהווה הישראלית. רבים מהאירועים 2003 כאתר מורשת עולמית. תל אביב-יפו מוגדרת כ"עיר עולם בהתהוות". העיר היא אחת הערים המתוירות (בו הוכרז על הקמת המדינה) ומרכזי תרבות ארציים נוספים. "העיר הלבנה" בתל אביב הוכרה בשנת מערכות העיתונים הגדולים בישראל, התיאטרון הלאומי, התזמורת הפילהרמונית, בית העצמאות שוכנים בה מרכזי המערכת הבנקאית של ישראל, הבורסה לניירות ערך, שגרירויות ונציגויות בין-לאומיות, תל אביב היא מטרופולין המהווה את מרכז הכלכלה, התרבות, התקשורת והאמנות של ישראל.

בישראל. בעיר בולטת תופעת היוממות הגדולה בישראל – כ-64% מהעובדים בתל אביב גרים מחוצה לה. נפש. בתל אביב פועלים (נכון לשנת 2015) למעלה מ-70 אלף בתי עסק המהווים 13 אחוז מכלל העסקים איש. באותה עת התגוררו במחוז תל אביב 1,460,300 איש, ואוכלוסיית המטרופולין מנתה מעל 3,918,800 בעיר מתגוררים (נכון לשנת 2023) 476,126 תושבים, ומספר התושבים לקמ"ר הוא 9,204

יחידים מחוץ לחומות יפו ולאחריה הקמת שכונות חדשות, כמו שכונות נווה צדק, מחנה יהודה, נווה בראשית המאה ה-19 גדלה האוכלוסייה היהודית ביפו, וברבע האחרון של המאה ה-19 החלה התיישבות כניסה ימי לארץ ישראל. לבד מיפו התקיימו לאורך ההיסטוריה מספר ניכר של יישובים בשטחה של תל אביב. היא נזכרת בתנ"ך, לרבות בסיפור יונה בן אמיתי, ובמקורות קדומים אחרים, ובמשך דורות שימשה שער הנמל העתיקה יפו הייתה ראשיתה של העיר תל אביב-יפו. יפו נחשבת לאחת מערי הנמל העתיקות בעולם; עיר

Danish

Mens der var handel mellem Grønland og Norge i de første par århundreder, ophørte denne i 1300-tallet. I midten af 1300-tallet forsvandt Vestribyggð og omkring 1500 også Eystribyggð, som nordboerne var forsvundet fra.

I slutningen af 1500-tallet og begyndelsen af 1600-tallet blev Grønland besøgt af adskillige ekspeditionsnavigatører og blev efterfølgende brugt til hvalfangst af hollandske, hamborgske og engelske hvalfangere. Selvom Danmark proklamerede Grønland for sig selv, var Danmark økonomisk svækket af Trediveårskrigen og var ude af stand til at etablere en rentabel hvalfangst.

Europæisk hvalfangst i Grønland intensiveredes med den faldende hvalfangst ud for Svalbard fra omkring 1700 og fortsatte et godt stykke ind i kolonitiden frem til omkring 1800.

Kong Christian IV's ekspeditioner til Grønland i årene 1605-1607 kom i stand med henblik på at finde den forsvundne østlige nordbobo-sættelse og hævde dansk suverænitet over Grønland. Ekspeditionerne mislykkedes, dels på grund af manglende erfaring med vanskelige arktiske is- og vejrforhold, dels fordi ekspeditionernes ledere blev givet instrukser om at søge efter Østerbygden på østkysten af Grønland lige nord for Kap Farvel, som er næsten utilgængelig på grund af drivis.

Kaptajnen på alle tre rejser var den engelske opdagelsesrejsende, James Hall.

Efter de nordiske bosættelser døde ud, kontrolleredes området af forskellige inuit-grupper, men den danske regering havde ikke glemt eller opgivet Grønland.

Da kontakten med Grønland blev genetableret i det tidlige 18. århundrede, var det på privat initiativ, den dansk-norske trone hævdede da stadig sin suverænitet over øen.

I 1721 blev en ekspedition under ledelse af den dansk-norske missionær Hans Egede sendt til Grønland, uvidende om den noppøne bosættelse stadig var at finde på øen. Egede anlagde en dansk koloni bestående af handelsstation og mission. Missioner og handelsstationer blev skabt på den danske konges vegne og Grønland blev en del af kongeriget Danmark-Norge.